

Divadelní Koječák

aneb „Divadelní Koječák je krásné divadlo,
žel, repertoár nestojí za nic.“ *Oscar Wilde*

03/26
sobota
ročník 15°

...co bude zítra za krásné divadlo:

14.00 / Malá scéna ZUŠ Zlín: JEN TAK

cca 17.00 / VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ A UKONČENÍ 32. ROČNÍKU

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- V pátek jsme byli připraveni prohlédnout si to slavné Milanovo MOTOKOLO, ale bohužel to zase nevyšlo. Milan přijel autem, protože byl v plánu divadelní večírek a po večírku prý není bezpečné jezdit na motokole. Velkým bonusem Milanova auta je to, že ho pořád ještě může zamknout, a tedy i nechat přes noc zaparkované u Sokolovny.

- Zjistili jsme, že máme další chybu ve všech materiálech, a to u představení Ferda Mravenec, kde se „Mravenec“ píše s velkým „M“, protože to je zřejmě jeho příjmení. To znamená, že i kdyby byl Ferda Mravenec třeba losos, tak by se mu pořád

říkalo „Mravenec“. A také je zajímavé, že třeba Ferdova babička se asi jmenovala Mravencová.

- Během naší nepřítomnosti v kanceláři někdo snědl nebo odnesl většinu úplatků, které jsme předešlý den dostali od naší drahé kamarádky Lenky. Na místě zůstala jedna stopa – salámy, takže budeme pátrat po někom, kdo má rád sladké.

- Dnes v 15:46 byl první jarní den, takže se znatelně ochladilo. To bylo poznat zejména v kuřáckém koutku, který už od nákladné rekonstrukce Sokolovny není umístěn nikde, a tudíž jsou všichni po přehlídce pravidelně nemocní.

- Milan nám popisoval, jak jeho kočka sežrala andulku a on musel jít do Zverimexu koupit dětem novou. Tam na dotaz, co to bude, odpověděl, že chce žrádlo pro kočky. Když se s paní prodáváčkou konečně dohodli, že jde o andulku, tak se mu paní (očividně milovnice zvířat) snažila prodat hned dvě, protože andulky žijí v páru a jedna by byla smutná. Milan: „Né, to je dobrý, já ještě doma někde jednu mám.“

- Všichni byli doslova úplně v šoku, protože zemřel Chuck Norris. Nemáme ani co dodat, je to naprosto iracionální.

- Tak už jsme si ověřili, že ten nový porotce Robert Kunesch, který kromě práce pro divadlo také učí fyziku a matematiku, je opravdu vysoce inteligentní, protože si pamatuje e-maily lidí podle toho, jestli se v nich objevuje číslice.

- Když jsme pilně pracovali na časopise, tak Milan ve svém kancelářském koutku strašně dlouho s někým telefonoval a u toho chrastily brambůrky. Na závěr se s volajícím domluvil, že až skončí tady ta hrozně náročná přehlídka, tak hned v pondělí spolu musí zajít na pivo.

- Před večerním představením se v kanceláři z čistého nebe konečně objevila Petra Richter Kohutová. Když vstoupil Pavel Hurych a uviděl ji, byl vidět výrazný herecký střih; Pavel se rozzářil jako sluníčko a vítal Petru jako spasení Boží, skoro okamžitě jí vzal kufr a stěhoval ji do zasedačky

lektorského sboru. Ani jsme pomalu nestihli zjistit, jak to bylo v Horažďovicích – perle Otavy – s tou otravou.

- Večer se konal divadelní večírek. Milan si předtím potřeboval zajistit odvoz, tak řekl Kačce, že se Hadička ptá, jestli by ji nemohla odvézt. Holky a Jožka z MĚKS spolu ale drží basu, takže si ty odvozy rozdělily a nakonec ještě musely statečně celý večer čekat, až se dostatečně vybouříme a vykdákáme s kytarou a harmonikou. Děkujeme Kačko, Jančo, Mirčo a Jožko!

CITÁT DNE

„DNES ZEMŘEL CHUCK NORRIS. ALE ON SE Z TOHO DOSTANE.“

Chuck Norris

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Ferda Mravenec v cizích službách

Soubor: Divadlo SemTamFór

Autor: Ondřej Sekora

Režie: Aneta Bačíková, Jan Jelínek

Veselý výlet do hmyzí říše za dobrodružstvím známé pohádkové postavičky podle stejnojmenné knížky Ondřeje Sekory. Ferda ztroskotá v cizině, je zajat rezavými mravenci a přinucen pracovat jako otrok pro různé zástupce hmyzí říše. Slouží jako trubač a nosič trumpet u čmeláka. Aportuje ulovený hmyz střevlíku Masorádovi. Odmítne nahánět mravence mravkolvímu mláděti Ťutínkovi. Pečuje o larvy chrostíka. Ale nakonec je zachráněn a vrací se do své domoviny.

(Zdroj: Divadlo SemTamFór)

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ FERDA MRAVENEC

Aneta Julínková a Jan Julínek

Proč jste se rozhodli hrát divadlo zrovna pro děti?

Aneta: Povídej...

Honza: Je to naše cílová skupina. SemTamFóru už je patnáct let. Zaměřuje se hodně na tvorbu pro děti a pro školy, takže hrajeme opravdu pro střední školy, malé děti, základní školy. Prostě baví nás to, baví nás děti. Máme prostor a zájezdy, takže proč to nedělat.

Dívali jste se na Ferdu Mravence, když jste byli malí?

Aneta: Já se přiznám, že já teda moc ne.

Honza: Já jo. Za mě už byl Ferda Mravenec, když jsem byl malý. Díval jsem se, no, už byl barevný. (smích)

Aneta: Byl ale i černobílý.

Honza: Byl.

Jak se vám hrálo tady u nás v Kojetíně?

Honza: My u vás hrajeme podruhé a vždycky je to fajn a super. Máte skvělé zázemí. Děti byly vstřícné, živé, reagovaly. Za nás to bylo super.

Aneta: Každé představení bylo trochu jiné, ale ono je to i tím, jak bylo věkově poskládané publikum.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ FERDA MRAVENEC

Štěpánka, Klaudivka, Malvínka

Co se vám na představení líbilo nejvíc?

Štěpánka: Mně se líbila Beruška. A ještě se mi líbilo, jak stavěli domečky.

Malvínka: Mně se taky líbila Beruška a Ferda Mravenec.

Klaidinka: Taky se mi líbila Beruška.

Díváte se na Ferdu Mravence doma?

Štěpánka: Jo! **Malvínka:** Já taky. **Klaidinka:** Já ne.

Jonáš a Tereška

Jak se vám líbilo představení? **Jonáš:** Hodně!

Tereška: Dobrý, taky.

Co vás na představení nejvíce rozesmálo?

Tereška: Jak na Ferdu vybaflnul Pytlík. **Jonáš:** Taky.

Matýsek a Ondra

Co se vám na představení líbilo nejvíc?

Ondra: Mně všechno!

Matýsek: Taky všechno!

Díváte se na Ferdu Mravence doma?

Ondra: Já ne.

Matýsek: Já taky ne.

A viděli jste to někdy?

Ondra: Asi ne. **Matýsek:** Ne.

Sofinka a Saša

Jak se vám líbilo představení?

Sofinka: Moc krásné.

Saša: Dobře!

Co vás na představení nejvíce rozesmálo?

Sofinka: Jak běhali dokola.

Saša: Taky se mi to líbilo.

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Muzeum

Soubor: DS ASpol SVČ Lužánky Brno

Autor: Jean-Michel Ribes

Režie: Petra Rychecká

Muzeum – nedotýkat se! Naše poklesky jako jednotlivé muzejní instalace.

Brněnský soubor ASpol, jehož již dnes dospělí členové se částečně rekrutují z odrůstajících členů dětského souboru Brnkadla, si vybral k inscenování dosud neuváděný text známého francouzského dramatika.

Jean-Michel Ribes je všestranný divadelník, filmař, režisér a dramatik, jenž započal se svou tvorbou již v letech sedmdesátých. Je autorem asi patnácti textů pro divadlo, píše scénáře, točí filmy. V našich luzích a hájích se často pracuje s jeho divadelním textem Divadlo bez zvířat.

Autor často dělí své texty do různého počtu na sobě zdánlivě nesouvisejících sekvencí. Jeho Bitvy jsou rozděleny do šesti dílů, Divadlo bez zvířat se skládá z osmi výstupů a hra, kterou uvádí ASpol má dílků ve skládáče ještě mnohem více.

Jeden skeč se nepodobá druhému. Délkou, slovní náplní, tématem, kritizovaným cílem, způsobem vyjádření, stylem, žánrem i intelektuální úrovní.

Divadelní soubor si z autorova textu vybral 22 dílků, které velice umně poskládal do devadesátiminutového pásma ironických a satirických ostnů.

Dvanáct herců vytváří v obdivuhodné souhře nespočet divadelních figur, jejichž ztvárněním a vzájemnou interakcí nastavují zrcadlo konvencím, uměleckým trendům, snobství a dalším aspektům společnosti, kterými se chlubit rozhodně nemůžeme.

Scéna je vytvořena množstvím rámu obrazů, které jsou v symbióze s textem různě velké a nesourodě rozložené. Protagonisté dorazí na úvodní sekvenci střídavě oděni v bílých tričkách a na další scénky na sebe větší kostýmy svých figurek, které by mohly být výtvarně výraznější, aby pomohly divákovi v lepší orientaci. Některé postavy se totiž prolínají ve vícero dílech inscenační skládáčky.

Původní text obsahuje mnoho inscenačních úskalí a český překlad není smysluplný. Soubor se takřka se všemi záležitostmi popasoval velmi zdatně a až na několik výjimek vyčistil i nepřesný překlad, což je velkým kladem směrem ke srozumitelnosti vyznění některých situací. Velmi zdařile jsou nám předkládány skeče se stěhováním obrazu, výbuch v muzeu, plechovka à la Andy Warhol, výuka výslovnosti jména Gauguin a především vražda matky „v přímém přenosu“, která je součástí muzejní instalace, kdy tvůrci zvýraznili vyznění k dnešku i většímu hnusu pomocí natáčení na mobil.

Je velká škoda, že se mnozí protagonisté nedokázali popasovat s místním divadelním prostorem z hlediska rétorické zdatnosti. Srozumitelnost byla opravdu značným nedostatkem jinak velmi zdařilého divadelního představení.

A pokud soubor pod vedením své režisérky zapracuje na řádném dokončení jednotlivých situací, namotivuje odchody ze scény, vyjasní si vztah k divákům, aby zvolený princip divadla na divadle fungoval jednotně v celém průběhu inscenace, jejich divadelní dítko má potenciál stát se stejným klenotem, jakým je inscenovaný divadelní text.

Za jeho objevení pro amatérský divadelní vesmír zasluhuje soubor hlubokou poklonu.

Robert Kotál Kunesch

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ MUZEUM

Karel Frnka, Jiří Macek, Helena Hoření

Jaký byl váš první dojem, když jste si četli scénář této hry?

KF: Že je to hodně dadaistické. A koláž, kde si každý najde to své.
JM: Absurdní humor.

HH: Přesně tak, je tam spousta absurdních a vtipných situací, takže se nám to líbilo.

Co děláte rádi ve volném čase? Chodíte třeba do muzea?

KF: Já miluji muzea. V jakémkoliv městě, kde jsem, je muzeum místo, kam se jdu podívat.

JM: Taky rád chodím do muzea. Ale ve volném čase především běhám.

HH: Já mám ráda muzea – také hlavně na dovolených. A doma mám ráda ve volném čase divadlo – jako divák, ráda se dívám na divadelní představení.

Kterou roli z těch, které jste dnes hráli, máte nejraději a proč?

KF: Já mám dvě, mezi kterými si neumím vybrat. Jedna z nich je Mickey a druhá je pracovník muzea, který dělá pořádek ve skupinách.

JM: Já nejraději hraji syna, který zabije svou matku. I když to byla role, kterou jsem na začátku nesnášel a vůbec jsem si nedokázal představit, jak ji zahraju.

HH: Já asi neumím říct, kterou roli mám nejraději, ale užívám si úklidový balet. Ten mě baví. Na ten se vždycky těším, i když trvá asi minutu.

Co máte na této divadelní hře úplně nejraději?

JM: Já mám asi nejraději mamuty. Ti mi přijdou z hlediska scénáře nádherně vyšperkovaní.

KF: Já osobně mám nejraději fakt, že herec tam nemá jen jednu roli. Ono je to vtipné, protože na jednu stranu mě štve, že tam člověk nemá jednu roli, která by se nějak moh-

la vyvíjet. Na druhou stranu mi připadá, že je vlastně hrozně dobré, jak člověk skáče z postavy do postavy a musí si rychle najít její motivaci – o co té postavě jde. To je to, co mě na tom baví.

HH: A mně se na této hře líbí, že se tam střídají herecké, ale i vizuální a pohybové momenty. A ono se to nezdá, ale nám zabralo dost času, než jsme některé pohybové scénky secvičili. To je na tom strašně pěkné – že je tam ze všeho trošku.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ MUZEUM

Lenka Šípková Blažková

Co říkáte na představení?

Úplně fantazie, moderna, krásné, hrozně se mně to líbilo a dávalo to smysl.

Takže jste si ho užila?

Ano, úplně.

Co říkáte na herecké výkony?

Krásní byli všichni, jeden vedle druhého. Zřetelní, temperamentní, paráda.

Divadlo se odehrávalo v muzeu. Co vy a umění?

Já miluju divadlo. Na to chodím pravidelně.

A do muzea na výstavy?

Tady u nás v Kojetíně chodím. Jinak galerie občas projdu, obrazy miluju také.

Zajdete ještě na další představení?

Já chodím na všechny.

DÍVKA ČÍSLA 3

Jana Dostálíková

Co říkáš na představení? Užila sis ho?

No, bylo to... zajímavé. Občas to bylo takové dlouhé. Aspoň mi to tak přišlo, že jsem se u některých pasáží trošku nudila. Ale líbily se mi herecké výkony.

Zaujal tě některý víc než ostatní?

Ten, kdo hrál na konci Mickey Mouse. Ohromil mě, protože v jedné části křičel do publika, což musel být vyčerpávající herecký výkon.

Vyhovovalo ti, že divadlo bylo koncipované do sledu obrazů a nemělo jeden určitý děj?

No, nejsem úplně na tenhle styl a i když sleduji seriál, tak na sebe děj musí navazovat. Nebyl to můj šálek kávy, úplně jsem u toho neudržela pozornost.

Typická generace Z, potřebovala bys, aby na obrazovce vedle hráli Subway Surfers.

Jo. (smích)

Máš nějakého oblíbeného umělce?

Určitě, akorát si teď nevzpomenu koho. Ne, můj oblíbený umělec jsem já. (smích)

Čtu Divadelního Koječáka, a to alespoň pětkrát, abych pochopila, co se na Sokolovně dělo během přehlídky.

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Tři na lavičce

Soubor: Divadlo Václav Václavov

Autor: Aldo Nicolaj

Režie: Tomáš Hradil, Pavel Dorazil

Tři na lavičce Aldo Nicolaje je mezi amatéry velmi oblíbený text. Ve hře náhoda či snad osud svede na jednu lavičku dva starce, aby se z nich postupně stali nerozluční přátelé, kteří se nakonec rozhodnou k útěku ze svých poněkud posmutnělých realit. Pokud se souboru poštěstí, že má ve svých řadách dva zkušené herce ve zralém věku, může pro ně být uvedení této malé konverzační hříčky o postupném sbližování dvou pětasedmdesátníků pro herce darem. Hereckou příležitostí i diváckým titulem.

Václavovští je mají. Mají Ctirada Bartoně, herce spíše noblesního charakteru prvorepublikového střihu, Oldřicha Nového amatérských jevišť. A Josefa Königa, plnokrevného matadora s hrubým znělým hlasem, vynikajícího sytým, spíše lidovějším typem herectví. A právě tyto nuance v hereckém stylu, odlišnost ve vytváření postav, vytváří milou srážku dvou světů.

Text sám nabízí, řečeno zjednodušeně, dvě hraniční možnosti uchopení. Tou první, očekávanější, je možnost uchopit jej jako poctivou, hlubokou, ale svěží konverzačku s realistickou drobnokresbou všech tří postav, ale lze jej pojmout i jako svého druhu nenápadnou klauniádu, v níž se konverzační tón hry rozbíjí schopností herců hrát s nadhledem a groteskní nadsázkou Charlieho Chaplina a Bustera Keatona ve filmu Světla velkoměsta. Mezi výraznou komedií a spíše psychologičtějším uchopením postav lze také určitě hledat valéry.

Václavovští se vydávají spíše směrem svěží a svižné konverzačky, nicméně zejména živost a aktivita Silvestra v podání Josefa Königa, kterého hemeroidy opakovaně zvedají z lavičky, ale i styl jeho herectví, ostrost střihů, etudy s brýlemi a další jemné piškuntálie nám dávají nakouknout i do druhé možnosti uchopení textu.

Nezbytnou a nedílnou součástí této konverzační aktovky je postava Ambré, vrstevnice dvou důchodců, která se stává aktivním svědkem vývoje jejich přátelství. Jana Kozlíčková svým kolegům zdatně sekunduje a zcela přirozeně a nenápadně zapadá i svým hereckým stylem do inscenace.

Režijní duo Tomáš Hradil a Pavel Dorazil domýšlelo ještě symbolickou postavu Osudu či Smrti, která jako jakási nadstavba uvozuje jednotlivé čtyři obrazy setkání dvou starců a ve stylizované atmosféře, za zvuků bluesové hudby, vytváří náladu jakési mystické osudovosti podzimu života, aby pak nakonec byla i u okamžiku Silvestrový náhlé nečekané smrti. V čistých, tajemně svícených mezihrách, na jejichž pohybovém provedení se podílel René Kuzník, se Andrea Kvapilová objevuje se správnou mírou tajemství a s naplněným legatovým pohybem. Komédie by fungovala určitě i bez těchto meziher, možná nás ale upomínají na temnější stránku lidského odcházení.

Tři na lavičce Divadla Václav Václavov je nenápadná, dobře udělaná drobníčka, stavící na suverénních hereckých výkonech všech představitelů, schopných využít své konkrétní herecké předpoklady a osobní herecké nastavení k tvorbě věrohodných živých postav, schopných uvěřitelného partnerství. Režie inscenace je skrytá, nenápadná, nijak na sebe neupozorňuje, aby vynikly herecké výkony. Nic víc, nic méně. Není to inscenace, která na vás dýchne originalitou, není mimořádným divadelním zážitkem, ale řemeslně poctivou divadelní záležitostí, dobře odvedenou komedií, v níž se zableskne místy i bolestný lidský obsah o komplikacích lidského stáří, pocitu osamělosti, potřebě přátelství a porozumění. A to není až tak málo.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ TŘI NA LAVEČCE

Ctirad Bartoň, Jana Kozíčková, Josef König

Máte před představením trému? Pokud ano, co vám pomáhá, abyste ji neměli?

Ctirad: Bez trémy to asi nejde. Není to tréma, při které by člověk ztrácel orientaci nebo zmatkoval, ale určité napětí by tam mělo být, protože pomáhá k soustředění se na roli. Aby se člověk už od prvních momentů vžil do své postavy tak, jak ji režisér narežiroval. No a pak už je to hlavně na obecnstvu.

Jana: Já osobně mívám trému hodně velkou, ale člověk se musí trochu soustředit. Chytnu prsty, zatajím dech a ono to fakt potom pomine. Nejhorší je vystoupit poprvé, že?

Josef: Jojo, to je všude stejný. Já to mám tak, že jsem trémista, takže já trpím na začátku, ale pak se to srovná. Jak se člověk nadechne do lidí, tak se to pak srovná. I když někdy ne! Někdy se stává, že i třeba celé představení to nespadne. Ne často, ale stává se to.

Jaká je vaše oblíbená scénka této hry a proč?

Ctírad: Žádná oblíbená není. Je to spíš o tom, že jsme ve věku, který popisuje autor, a naším úkolem je přiblížit divákovi něco o tom, že také existují staří lidé, kteří to nemají zrovna v životě jednoduché. A to ukazuje na druhou stránku staří – nezájem, opovrhování. To je tak za mě všechno.

Jana: Mně se daří na lavičce tam, kde můžu sedět a plést. Jinak tam toho prostoru zase tolik nemám.

Josef: Mně se to líbí jako celek. Nemám žádnou oblíbenou scénku.

Ctírad: Souhlasím!

A nemáte ani oblíbenou hlášku?

Josef: Ani to ne, ono je to celé poměrně náročné. Od začátku až do konce je potřeba soustředění. Je to prostě jedna

hodina a deset minut velkého soustředění.

Ctírad i Jana: (kývají hlavou, že to mají stejně)

Se kterou z hlavních postav více sympatizujete? Nebo to máte tak napůl?

Josef: My podle toho máme rozděleny role.

Ctírad: On má roli bručouna, já bych měl být dobrosrdečný stařík.

Jana: Já určitě a samozřejmě s panem Luigim, protože u toho cítím trošku šanci.

Kdybyste měli představení popsat pár slovy, která by to byla?

Jana: Staří není pro sraby.

Ctírad: Asi tak.

Josef: Všichni budou staří.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ TŘI NA LAVIČCE

Dana Sýkorová a Helena Bertoková

Jak se vám líbilo dnešní představení, co na něho říkáte?

Helena: Moc se mi líbilo.

Dana: Ohromně. Perfektně hráli.

Co herecké výkony? Máte nějakou postavu, která vás zaujala nejvíc?

Dana: Herecké výkony byly

perfektní. Asi mě nejvíc zaujal Luigi, s kloboukem.

Helena: Oba páni, byli velmi dobří oba dva. Každý jinak, ale oba.

Hra se dotýkala poměrně hlubokého tématu. Dotklo se vás nějak osobně?

Dana: Trošku to tam tak bzuklo, ale člověk si to nesmí připouštět. (smích)

Helena: No je to život.

Dana: Bylo to o našem věku, ale my si tady ještě užijeme. (smích)

Helena: My jsme jako ten, no, co vypadal vždycky mladší. (smích)

Ivana Rýpalová a Valeria Martincová

Co říkáte na představení? Jaké máte dojmy?

Ivana: Pěkné to bylo. Bylo to takové zření do budoucna, co nás asi čeká... na lavičce, že? (Obě se smějí.)

Co říkáte na herecké výkony?

Ivana: Velmi pěkné. Konkrétně mě zaujala paní, která to tam

vždy tak nějak oživila. Byla taková výrazná, i hlasem.

Hra se dotýkala poměrně hlubokého tématu. Promluvílo k vám to nějak?

Ivana: No jasně, promluvílo. Právě jsem si říkala, co nás asi tak čeká do budoucna.

Valeria: Snad nás nečeká nic špatného, na lavičce. (smích)

FOTO PRO PEŤKU PECHOVOU Z BEZMĚROVA

DNEŠNÍ NOVÉ KUSY V REDAKCI

Saša Klabačková

Saša ráda čte, maluje a dívá se na filmy. Je to velká fanyнка Harryho Pottera. Taký ráda cestuje a poznává nová místa, poslouchá hudbu, a to obzvlášť od zpěvačky Lany Del Rey.

Ela Nosková

Ela ráda cestuje, jak do měst, kde poznává novou kulturu, tak i do přírody. Divadlu se věnuje od malička, ať už jako divačka nebo jako herečka. Ve volném čase především ráda sleduje seriály, sportuje a poslouchá oblíbenou hudbu.

SOKOLOVO V OBRAZECH

AŽ ŽIJE HANÁCKÁ SCÉNA!!!

Redakce: Hana Hásová Korábová, Petra Richter Kohutová, Vladimír Fekar, Pavel Hurych, Robert Kotál Kunesch, Ema Bátorlová, Hana Žemličková, Marek Červeňák, Adéla Lučanová, Ela Nosková, Saša Klabačková, Lenka Kusáková, Michaela Hošťálková, Milan Zahradník

Foto: Jana Večeřová, redakce, MěKS Úvodní obrázky: Jan Žmolík

Grafika/sazba: Svača tisk: MěKS Kojetín, 2026, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák <http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

